

Nytt liv i kirken i Estland

Etter mange år med sovjetisk vinter, våkner Den katolske kirke i Estland til et nytt liv. Et bevis for det er at msgr.

Philippe Jourdan ble viet til biskop som den første i landet etter Andre verdenskrig. Den forrige erkebiskopen i Estland var msgr. Eduard Profittlich SJ, som døde som martyr i 1942 i den sovjetiske konsentrasjonsleiren i Kirov.

11.10.2005

Hva er de største utfordringene for Den katolske kirke i Estland? *Msgr.*

Jourdan: På en måte er alt en utfordring for Den katolske kirke og for den kristne tro generelt i et land som Estland. Etter flere århundrer med forbud og begrensninger var det først på 1920-tallet at Kirken fritt kunne gjenoppta sin virksomhet og denne åpningen fikk en brå slutt i og med den sovjetiske invasjonen. Etter 15 år med frihet som dog har vært sterkt påvirket av Vestens materialistiske synsmåte, er det nå bare 30 % av estlenderne som regner seg som troende, og av disse er bare en liten del katolikker.

Men for oss burde dette i stedet for å være en ulempe kunne bety noe bra. Kristendommen har i de baltiske landene alltid lidd under å ha blitt sett på som noe som kommer utenfra, som en fremmed makt på landet, det være seg Tyskland, Sverige eller Russland. Situasjonen vi

har i dag likner ikke i det hele tatt den vi hadde i middelalderen, den er heller lik de første kristnes tid under det romerske imperiet. Vi er liksom dem en liten minoritet midt i et svært sekularisert samfunn der det råder både stor tvil og all mulig frykt.

Det er vår oppgave å vise at kristendommen ikke er noe som kommer gjennom maktspråk – med sverdet og ilden, som propagandaen sier – men med kjærlighet og fred.

Hvordan er forholdet til de andre kristne trossamfunnene? *Msgr.*

Jourdan: Den katolske kirke utgjør en del av Estlands Kristne Råd, og jeg er selv for tiden nestleder der. Vi prøver å gi et felles vitnesbyrd om det kristne livet. Mitt biskopsmotto, som jeg har tatt fra den hellige Josemarías verk, er ”Omnes cum Petro ad Jesum per Mariam”, dvs. det som vi har felles med protestantene og de ortodokse er at vi alle søker

Kristus, er fylt av kjærlighet til hans mor, og besjelet av et ønske om at alle en dag skal bli en eneste flokk med en eneste hyrde som leder oss.

Hvordan reagerte landets ledere da de fikk høre om din bispevielse?

Msgr. Jourdan: Svært positivt.

Republikkens president, den forrige presidenten, statsministeren og forskjellige andre ministre beæret oss med sitt nærvær ved seremonien. Jeg tror at dette hadde stor betydning. Landets fremste dagsavis våget å si at begivenheten svarte til en ”forventning” i det estiske folket.

Vi må be Gud om at denne forventningen vokser og at vi selv kan gi tilsvar på den. Det mest fantastiske var hvordan mange katolikker og til og med protestanter, ortodokse eller ikke-troende reagerte. De var fulle av kjærlighet og svært glade over at det endelig – etter sytti år finnes en katolsk biskop

i Estland. Bispevielsen var som et tegn på at vi kristne er entusiastiske og fulle av håp. Det er det som har gjort størst inntrykk på det estiske samfunnet.

Hvordan er det mulig å vitne om Kristus etter årtier med ateistisk indoktrinering? *Msgr. Jourdan:*

Fremfor alt er dette mulig på grunn av presters, ordenfolks og lekfolks heltemodige oppførsel som holdt flammen levende i de vanskelige årene med sovjetisk okkupasjon. Jeg tenker fremfor alt på min forgjenger, erkebiskop Eduard Profittlich SJ, som døde i 1942 i de sovjetiske konsentrasjonsleirene. Etter selvstendighetserklæringen har det kunnet skje takket være våre presters, ordensfolks og lekfolks oppofrelser og uselviske handlinger når de under vanskelige forhold, både på det materielle og det åndelige område, tålmodig har sprøytet nytt liv i menighetene som

stort sett var ødelagte. De har tatt ny kontakt med de katolske familiene, utdannet katekumener, delt ut sakramenter osv.

Dette arbeidet fortsetter i dag, tross de små midlene som står til vår disposisjon. Den som sår er ikke alltid den som også høster. Men den lønn som vi håper på er den som Gud gir. Derfor ser jeg svært håpefullt på Den katolske kirkes fremtid i Estland. Man kan si at den er den yngste, den katolske forsamling som sist har kommet til i Europa.

Finnes det kall? *Msgr. Jourdan:* Den katolske kirkes problem i alle de europeiske land som er protestantiske, er for visst det lille antall innenlandske kall. Det er også tilfellet med kirken i Estland. Men om vi er lydhøre, kan vi se tegn på en forandring. Ut fra den lille skaren katolikker i Estland har det allerede kommet tre estiske prester, to

munker og en prestekandidat og vi må heller ikke glemme to dominikanerprester som hører til den lille minoritet av befolkningen som er russisktalende. Vi har altså i prosent flere kall en det man har i Vest-Europa! Av forskjellige grunner befinner de fleste av disse seg nettopp nå utenfor Estland, men vi kan trekke den konklusjon at det ikke er fremmed for våre unge katolikker å gi sitt til Gud.

Vi ville være svært takknemlige om Zenits lesere kunne hjelpe oss ved å be Herren om i det minste ti prestekandidater til her i Estland.

ZENIT.org

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/nytt-liv-i-kirken-i-estland/> (08.08.2025)